

**YLEISVENÄLÄISEN
AMMATTILIITTOJEN
KESKUSNEUVOSTON
TÄYSISTUNTO⁴⁹**

HUHTIKUUN 11 p:nä 1919

*Lyhyt seloste
julkaistu huhtikuun 13 p:nä 1919
„Izvestija VTsIK” lehdessä 80. numerossa*

*Kokonaisuudessaan julkaistu
ensi kerran v. 1932*

Julkaistaan pikakirjoitteen mukaan

I

ALUSTUS AMMATTILIITTOJEN TEHTAVISTA
ITÄRINTAMAA VARTEN SUORITETTAVAN MOBILISAATION
YHTEYDESSÄ

Toverit, te kaikki olette tietenkin tutustuneet tänään julkaistuun dekreettiin mobilisaation suorittamisesta ei-maanviljelyskubernementeissa, eikä minun tarvitse kajota tällaisessa kokouksessa pidemmälti syihin, jotka ovat aiheuttaneet tämän dekreetin, koska te luonnollisesti tiedätte mainiosti lehdistä, kuinka äkkiarvaamatta asemamme on käynyt tavattoman vaikeaksi Koltshakin Itärintamalla saavuttamien voittojen johdosta.

Te tiedätte, että tämän sotatilanteen yhteydessä hallitus on jo kauan pyrkinyt kaikilla ohjeillaan suuntaamaan päävoimat Etelärintamalle. Etelärintamalle oli todellakin keskitetty niin paljon Krasnovin voimia ja siellä oli niin vahva tyyssija ilmeisen vastavallankumouksellisella kasakkaväestöllä, joka on pysynyt vuoden 1905 jälkeen yhtä monarkistisena kuin ennenkin, että ilman voittoa Etelärintamalla ei voinut olla puhuttakaan mistään proletaarisen Neuvostovallan lujittamisesta keskuksessa. Etelärintama on käynyt meille entistä tärkeämmäksi sen johdosta, että liittoutuneet imperialistit yrittivät hyökätä nimenomaan etelästä, Ukrainasta käsin ja tahtoivat tehdä Ukrainasta tukikohdan Neuvostotasavaltaa vastaan, ja siksi meillä ei olekaan aiheutta katua sitä, että olemme suunnitelleet kaikki sotilaalliset tehtävämme kiinnittäen suurinta huomiota ja antaen suurimmat voimat Etelärintamalle. Mielestäni emme ole tässä suhteessa erehtyneet. Lisäksi tuoreimmat tiedot Odesan valtauksista ja tämänpäiväinen uutinen Simferopolin ja Eupatorian valtauksista kertovat tilanteen olevan siellä sellainen, että tämä alue, joka on esittänyt tärkeintä ja ratkaisevinta osaa koko sodassa,— tämä alue on nyt puhdistettu.

Te tiedätte mainiosti, millaisia suunnattomia ponnistuksia kansalaissodan jatkaminen nelivuotisen imperialistisen sodan jälkeen meiltä vaatii, miten uupuneita joukot ovat, kuinka uskomattoman suuria ovat ne uhrit, joita työläiset antavat nyt, käytyään kaksi vuotta kansalaissotaa. Te tiedätte, että käymme sotaa suurella voimien jännityksellä. Sen vuoksi kaikkien voimien keskittäminen Etelärintamalle on aiheuttanut erittäin suurta Itärintaman heikentymistä. Lisäjoukkoja emme ole voineet sinne lähettää. Armeija on kärsinyt. Itärintamalla ennenkuulumattomia rasituksia ja menetyksiä. Se on taistellut kuukausimääriä, ja useat työntekijätoverit ovat tiedottaneet sähköissään, että sotiville puna-armeijalaisille käy äärettömän vaikeaksi kestää sellaisia rasituksia. Seurauksena on ollut voimien ylijännittäminen Itärintamalla. Koltshak taasen on mobilisoinut tsaristisen eli keppikurin avulla siperialaisväestöä, talonpoikia. Hän poisti armeijastaan entiset rintamamiehet, koska hänellä oli mahdollisuus koota armeijaan upseereita johtajiksi ja koko vastavallankumouksellinen porvaristo. Niihin nojaten Koltshak on viime aikoina suorittanut Itärintamalla sellaisia valloituksia, että ne saattavat uhanalaiseksi Volgan seudun ja pakottavat sanomaan, että meidän on jännitettävä voimiamme tavattomasti lyödäksemme takaisin Koltshakin. Ja ne voimat on saatava täältä, koska emme voi siirtää niitä etelästä — se merkitsisi, että jättäisimme sinne päävihollisen, jota emme ole vielä nujertaneet lopullisesti.

Etelässä ja Donilla saavutettujen voittojen jälkeen sekä kansainvälisen tilanteen vaikutuksesta yleinen tilanteemme paranee päivä päivältä. Ei kulu päivääkään, etteivät uutistiedot kertoisi kansainvälisen asemamme parantumisesta.

Kolme kuukautta sitten Englannin, Ranskan ja Amerikan kapitalistit eivät vain näyttäneet olevan, vaan olivatkin valtavan suuri voima, joka olisi tietysti voinut nujertaa meidät, jos he olisivat silloin kyenneet käyttämään suunnattomia aineellisia voimiaan meitä vastaan. Sen he olisivat saattaneet tehdä. Nyt näemme selvästi, että he eivät tehneet sitä eivätkä voi tehdä. Heidän viimeinen tappionsa Odesassa osoittaa selvästi, että olkoonpa imperialistien aineellinen voima kuinka valtava tahansa, puhtaasti sotilaalliselta kannalta katsoen he ovat kärsineet täydellisen vararikon sotaretkellään Venäjää vastaan. Kun otetaan huomioon,

että aivan Euroopan sydämessä on Neuvostotasavaltoja ja että neuvostomuoto valtaa vastustamattomasti jalansijaa, voidaan tilannetta täysin kylmästi arvioiden sanoa liioittelematta, että voittomme kansainvälisessä mitassa on täysin turvattu.

Jos asia olisikin vain näin, voisimme puhua täysin levollisina, mutta kun otetaan huomioon Koltshakin viimeisimmät voitot, niin on sanottava, että meidän täytyy vielä muutamia kuukausia ponnistella voimakkaasti lyödäksemme hänen joukkonsa. On ilmeistä, ettemme pysty ratkaisemaan tätä tehtävää pelkästään vanhoilla menetelmillä, ja meillähän on Neuvostovallan puolitoistavuotisen olemassaolon aikana totuttu niin perin tavanomaisiin, toisinaan jopa kangistuneisiin menetelmiin, että ne ovat huomattavassa määrin ammentaneet tyhjiin työväenluokan etumaisen kerroksen toimintatarmon. Emme ummista silmiämme näkemästä, miten äärimmäistä väsymystä on havaittavissa eräissä työväenluokan kerroksissa, miten raskaaksi taistelu käy, mutta laskelmat ovat nyt paljon yksinkertaisemmat ja selvemmat. Jopa niillekin, jotka eivät kannata Neuvostovaltaa ja jotka pitävät itseään melko suurina tekijöinä politiikassa, jopa heillekin on selvää, että kansainvälisessä mitassa voittomme on turvattu.

Me joudumme vielä käymään ankaraa kansalaissotaa Koltshakin takia. Sen vuoksi päätimme, että nimenomaan Yleisvenäläisen ammattiliittojen keskusneuvoston — arvovaltaisimman järjestön, joka yhdistää laajoja proletaarijoukkoja — on puolestaan ehdotettava mahdollisimman tarkmokkaita toimenpiteitä, jotka auttaisivat meitä viemään sodan muutamassa kuukaudessa lopulliseen päätökseen. Se on täysin mahdollista, sillä kansainvälinen asemamme on parantumaan päin, ja siinä suhteessa olemme täysin turvattuja. Eurooppalainen ja amerikkalainen selustamme on mitä parhaimmassa tilassa, mistä vielä viisi kuukautta sitten emme voineet uneksiakaan. Tässä suhteessa voidaan sanoa, että herrat Wilsonit ja Clemenceau't ovat ottaneet tehtäväkseen auttaa meitä: sähkösanomat, jotka kertovat joka päivä heidän eripuraisuuksistaan, molemminpuolisesta halusta paiskata ovet kiinni toistensa nenän edessä, osoittavat näiden herrojen riitaantuneen lopullisesti.

Mutta mitä selvemmäksi käy, että asiamme on voitannut kansainvälisessä mitassa, sitä epätoivoisemmin ja

katkerammin taistelevat venäläiset tilanherrat ja kapitalistit sekä Uralin taakse paenneet kulakit. Koko tämä vähemmän kunnioitettava porukka kamppailee vimmatusti. Olette varmaan panneet merkille lehtiuutisista, miten pitkälle valkokaartilaiden harjoittama terrori on mennyt Ufassa; nuo valkokaartilaisainekset, tuo porvaristo, panevat epäilemättä peliin kaikkensa. Ja porvaristo on katkeroitunut äärimmilleen: se laskelmoi vimmatulla hyökkäyksellään pakottavansa meidät vetämään osan voimistamme pois ratkaisevalta Etelärintamalta. Me emme tee sitä, ja sanomme voimesti työläisille, että se merkitsee yhä uusien ja uusien voimainponnistusten välttämättömyyttä Idässä.

Haluan esittää teille muutamia käytännöllisiä toimenpiteitä, joiden pitäisi mielestäni johtaa uuteen voimien ryhmittymiseen, uusiin määrättyihin tehtäviin ammattiliittojen taholta, ja joita pidän tarpeellisena tässä vastikään lyhyesti selostamassani tilanteessa. Siihen ei ole tarpeellista kajota enempää, se on kaikille selvä. Tämä tilanne antaa mahdollisuuden täysin kylmästi harkiten tehdä muutamassa kuukaudessa lopun sodasta, sekä sisäisestä että kansainvälisessä mitassa käytävästä. Mutta näiden muutamien kuukausien aikana on jännitettävä voimat. Ensimmäinen tehtävä, joka pitäisi asettaa ammattiliitoille, on seuraava:

„1. Huhtikuun 11 pnä 1919 julistetun mobilisaation kaikinpuolinen tukeminen.

Puolueen ja ammattiliittojen kaikki voimat on mobilisoidava viipymättä, jotta voitaisiin antaa mitä tarmokkainta apua aivan lähipäivinä, viivyttämättä vähimmässäkään määrin mobilisaatiota, jonka Kansankomissaarien Neuvosto on dekreetillään huhtikuun 10 päivältä 1919 määrännyt toimeenpantavaksi.

On päästävä heti siihen, että mobilisoitavat näkisivät ammattiliittojen olevan toimeliaasti mukana ja tuntisivat saavansa tukea työväenluokalta.

On erityisesti tehtävä selväksi jokaiselle mobilisoitavalle, että kun hänet lähetetään viipymättä rintamalle, niin se parantaa hänen kohdallaan elintarvikkeiden saantia, ensinnäkin sen johdosta, että sotilaiden muonitus viljavalla rintamavyöhykkeellä on parempaa; toiseksi sen johdosta, että nälänhätää kärsiviin kuvernementteihin toimitettava vilja joutuu silloin jaettavaksi pienemmän kuluttajakunnan kesken; kolmanneksi sen johdosta, että järjestetään laajassa

mitassa elintarvikepakettien lähetyksiä rintama-alueilta puna-armeijalaisten perheille heidän kotiseudulleen...”

Tietenkin mainitsin tässä elintarviketilanteesta vain lyhyesti, mutta kaikkihan te käsitätte, että tämä on suurin sisäinen vaikeutemme ja että ellei olisi mahdollista yhdistää mobilisaatio nopeaan etenemiseen rintama-alueille ja viljaville seuduille, joukko-osastojen järjestämiseen nimenomaan siellä eikä täällä — ellei tätä mahdollisuutta olisi olemassa, mobilisointi olisi toivoton yritys, t.s. sen menestykseen ei voitaisi luottaa. Mutta nyt tällainen mahdollisuus on olemassa. Mobilisointi kohdistuu ensi kädessä ei-maanviljelyskuvernementteihin, missä työläiset ja talonpojat näkevät pahimmin nälkää. Me voimme siirtää heitä ennen muuta Donille — koko Donin alue on nyt hallussamme; taistelu kasakkaväkeä vastaan on jatkunut pitkän aikaa, siellä on mahdollista parantaa etulinjan joukkojen muonitusta sekä välittömästi että myös laajentamalla elintarvikepakettien lähetyksiä. Siinä mielessä on ryhdytty toimenpiteisiin ja annettu lupa lähettää 20 naulan painoisia elintarvikepaketteja kahdesti kuukaudessa. Tässä suhteessa on asiasta sovittu. Näin muodoin siis niitä huojennuksia, joita viime vuonna jouduttiin tekemään puolitoistapuurolaisten⁵⁰ muodossa, niitä voidaan verrata laajempaan toimenpiteeseen — elintarvikelähetyksiin, joiden avulla kyetään tukemaan puna-armeijalaisten perheitä täällä.

Kehittämällä tällaista toimintaa yhdistämme rintaman auttamisen elintarviketilanteen kohentamiseen tärkeimmillä ei-maanviljelysseuduilla. On ymmärrettävää, että eteneminen Donin suuntaan tulee liittymään etenemiseen Volgan varrella, missä vihollinen on antanut meille niin raskaan iskun, että idässä, Volgan takana, on jo hukattu useita miljoonia puutia hankittua viljaa. Sota on siellä ensi kädessä ja välittömästi sotaa viljasta. Ammattiliittojen tehtävänä on huolehtia siitä, ettei tämä mobilisaatio jäisi pelkäksi arkipäiväiseksi ilmiöksi, vaan liittyisi siihen apuun, jota ammattiliittojen tulee antaa Neuvostoille. Lukemassani ponnassa tämä on esitetty hieman riittämättömän konkreettisesti. Tämä kaikinpuolinen apu olisi mielestäni aluksi hahmoteltava yleispiirteissään sarjana toimenpiteitä ja sitten pitäisi laatia konkreettiset ohjeet ja käytännöllinen suunnitelma, miten nimenomaan ammattiliittojen tulee, panemalla liikkeelle kaikki voimat, auttaa tätä mobilisaatiota,

ettei se muodostuisi pelkästään sotilaalliseksi ja elintarvikehuoltotoimenpiteeksi, vaan myös suurimerkitykselliseksi poliittiseksi askeleeksi, että sen ottaisi omaksi asiakseen työväenluokka, joka tajuaa meidän pystyvän lopettamaan sodan muutamassa kuukaudessa, koska uusien liittolaisten tulo kansainvälisessä mitassa on turvattu. Sen pystyvät saamaan aikaan vain proletaariset järjestöt, vain ammattiliitot. En voi ryhtyä luettelemaan näitä käytännöllisiä toimenpiteitä. Sen voivat luullakseni tehdä vain ammattiliitot itse. Ne pystyvät ratkaisemaan tämän tehtävän ottamalla huomioon paikalliset erikoisuudet ja rakentamalla toimintansa käytännön pohjalle. Meidän tehtävänämmä on antaa poliittiset perusohjeet työväenluokalle, jonka tulee tiivistää rivinsä uudelleen ja tajuta tämä totuus, joka on erittäin katkera, koska se tietää uusia raskautuksia, mutta samalla myös viitoittaa reaalisen ja käytännöllisen tien vaikeuksien mahdolliseen voittamiseen lyhyessä ajassa. Siirtämällä runsaasti lisää työläisiä etelän viljaseuduille me vahvistamme sikäläisiä voimia, ja jos valkokaartilaiden ja tilanherrojen joukot laskelmoivat Idässä saavuttamallaan voitoilla pakottavansa meidät heikentämään Etelärintamaa, niin mielestäni ne eivät siinä onnistu, ja olen aivan varma siitä, ettemme heikennä Etelärintamaa, mutta vahvistamme silti Itärintamaa. Vihollinen on koonnut Siperiassa nuorisoa, mutta syrjii rintamamiehiä — se pelkää heitä — ja on pannut liikkeelle Siperian talonpojat. Tämä on vihollisen viimeinen pelipanos, sen viimeinen resurssi. Viholliselta puuttuu tukea, puuttuu elävää voimaa. Liittoutuneet eivät ole kyenneet tukemaan sitä. Se on osoittautunut niille ylivoimaiseksi tehtäväksi.

Sen vuoksi pyydänkin ammattiyhdistysliikkeen edustajia kiinnittämään mitä suurinta huomiota tähän kysymykseen ja toimimaan siten, ettei mobilisaatiota suoritettaisi vanhaan tapaan. Sen pitää muodostua työväenluokan poliittiseksi suurkampanjaksi — ei pelkäksi sotilaalliseksi ja elintarvikehuoltotoimenpiteeksi, vaan myös mitä suurisuuntaisimmaksi poliittiseksi kampanjaksi. Kun tarkastellaan asiaa kylmästi harkiten sodan ja luokkasuhteiden tekijöiden kannalta, ei kukaan epäile, että tämä on ratkaiseva asian muutamien lähimpien kuukausien kuluessa. Siksi on välttämätöntä, että ammattiliitot eivät rajoita toimintaansa vanhoihin puitteisiin. Vanhoissa puitteissa toimien tätä tehtä-

vää ei voida ratkaista. Siihen tarvitaan uutta mittavuutta. Ei saa toimia yksinomaan ammattiyhdistysmiehinä, vaan myös vallankumouksellisina, jotka ratkaisevat Neuvostotasavallan peruskysymystä, samaa jota meillä ratkaistiin Lokakuussa,—kysymystä imperialistisen sodan päättymisestä ja sosialistisen rakennustyön alkamisesta. Ammattiliittojen on nyt toimittava vallankumousmiesten tavoin — joukkotoiminnan tietä, rajoittumatta vanhoihin puitteisiin, ratkaisemalla käytännön kysymystä kansalaissodan lopettamisesta Venäjällä. Sodan loppu on aivan lähellä, mutta siihen on tavattoman vaikea päästä. Edelleen:

„2. Rintamaa lähellä olevilla seuduilla, varsinkin Volgan varrella, on aseistettava järjestään kaikki ammattiliittojen jäsenet ja siinä tapauksessa, ettei aseita riitä, mobilisoitava heidät kaikki erilaisiin tehtäviin Punaisen Armeijan avuksi, täydennykseksi riveistä poistuvien tilalle j.n.e. ...

3. On kiinnitettävä mitä vakavinta huomiota agitaatiotyön voimistamiseen varsinkin mobilisoitavien, mobilisoitujen ja puna-armeijalaisten keskuudessa. Ei saa rajoittua tavanomaisiin agitaatiomenetelmiin, esitelmiin, joukkokokouksiin y.m.s., vaan on kehitettävä agitaatiotyötä työläisryhmien ja yksikseen toimivien työläisten voimin puna-armeijalaisten keskuudessa, jaoteltava kasarmit, Punaisen Armeijan joukko-osastot ja tehtaat tällaisten tavallisista työläisistä, ammattiliiton jäsenistä, muodostettujen ryhmien kesken. Ammattiliittojen tulee valvoa, että kaikki niiden jäsenet osallistuvat asunnoissa tehtävään agitaatiotyöhön, lentolehtisten levitykseen ja henkilökohtaisiin keskustelutilaisuuksiin.”

Nyt olemme tietenkin jo hiukan vieraantuneet entisen ajan agitaatiomenetelmistä, jolloin olimme vainottu eli vallasta taisteleva puolue. Valtiollinen valta antoi käsiimme suunnattoman suuren valtiokoneiston, jonka avulla agitaatiotyö järjestettiin uusille raiteille. Sitä on suoritettu näiden puolentoista vuoden aikana toisissa mittasuhteissa, mutta te tiedätte, että imperialistisen sodan jäljiltä vallitsevassa kauheassa rappiutilassa, jota kansalaissota on vielä kärjistänyt, ja niissä hirveissä vaikeuksissa, joita on syntynyt useiden Venäjän kuvernementtien jouduttua maahanhyökkäyksen kohteeksi, agitaatiollamme ei ole ollut läheskään sitä vaikutusta, mikä sillä pitäisi olla. Se on saanut aikaan ihmeitä entiseen verraten, mutta se ei ole tehnyt kaikkea

eikä vienyt tätä asiaa päätökseen. Nykyään agitaation vaikutus ulottuu perin heikosti talonpoikien ja työläisten suuriin joukkoihin. Sen tähden ei tässä asiassa saa rajoittua vanhoihin puitteisiin, ei saa missään nimessä luottaa siihen, että sitä varten ovat nykyään olemassa neuvostolaiset valtioelimet. Jos luottaisimme siihen, emme pystyisi ratkaisemaan tehtävää. Tässä suhteessa on muistettava vanhaa, on kiinnitettävä enemmän huomiota henkilökohtaiseen omaaloitteisuuteen, on sanottava että kun kerran tuota omaaloitteisuutta sovelletaan joukkomitassa, me saamme nyt aikaan enemmän kuin ennen ja nimenomaan siksi, että nyt työväenluokka on kuitenkin oivaltanut vaistollaan tehtävän oleellisen sisällön, vaikka sen joukossa onkin väsyneitä. Nekin, jotka poliittisessa ideologiassaan — menshevikit ja eserrät — ovat kaikin keinoin koettaneet olla ymmärtämättä asiaintilaa, eristäytyneet rautapanssareilla käsittämättä todellisuutta — hekin ovat ymmärtäneet, että tätä taistelua käydään kaikkialla maailmassa vanhan, porvarillisen järjestelmän ja uuden, neuvostolaisen järjestelmän välillä. Siitä lähtien kun Saksan vallankumous näytti teoissa oikeat kasvonsa; siitä lähtien kun sen hallitus on pannut toimeen vain proletariaatin parhaimpien johtajien murhia enemmistönä olevien sosialipatrioottien tukemana; siitä lähtien kun Neuvostovalta on päässyt voitolle muutamissa Euroopan maissa — siitä lähtien kysymys on ollut käytännöllisesti ratkaistu. Kysymys on asetettu näin: joko Neuvostovalta tai vanha, porvarillinen järjestys. Se on käytännöllisesti ratkaistu historian mittakaavassa. Työläisten vaisto on ratkaissut asian; sen pitää nyt ilmentyä kymmenkertaisettuna agitaationa.

Me emme pysty lisäämään elintarvikkeiden määrää silloin kun niitä ei ole emmekä kymmenkertaistamaan ammattiagitaattorien ja sivistyneiden henkilöiden määrää silloin kun heitä ei ole — sitä emme voi tehdä. Mutta voimme sanoa laajoille työväenjoukoille: te ette enää ole samanlaisia kuin ennen eilispäivää. Te voitatte monilukuisuudellanne, jos käytte käsiksi asiaan sellaisin menetelmin, joita henkilökohtainen agitaatio tarjoaa.

Me saamme aikaan sen, ettei tämä mobilisaatio muodostu pelkästään tavalliseksi mobilisaatioksi, vaan todelliseksi joukkoliikkeeksi, joka ratkaisee lopullisesti työväenluokan tulevan kohtalon, työväenluokan, joka on tietoinen siitä,

että nämä lähikuukaudet erottavat meitä viimeisestä ja ratkaisevasta taistelusta — ei siinä mielessä kuin laulussa ja runoissa kerrotaan, vaan aivan kirjaimeellisesti, sillä olemme nyt punninneet käytännölliset voimamme muidenkin kuin valkokaartilaisten suhteen.

Kuluneen sotavuoden aikana olemme punninneet käytännössä voimamme kansainvälisen imperialismin suhteen. Oli aika, jolloin saksalaiset kuristivat meitä, ja me tiesimme saksalaisten olevan sidottuja, tiesimme Englannin ja Ranskan imperialistien hillitsevän heitä toisella kädellään. Oli aika, jolloin englantilaiset ja ranskalaiset hyökkäsivät meitä vastaan; heidän molemmat kätensä olivat vapaat. Jos he olisivat rynnänneet kimppuumme joulukuussa 1918, emme olisi jaksaneet kestää, mutta nyt olemme koetelleet heitä vielä muutamien vaikeiden kuukausien aikana ja tiedämme, että heidän porvarillinen järjestyksensä on läpeensä mätä. Heidän parhaatkaan joukko-osastonsa eivät kelpaa muuhun kuin perääntymään jopa Ukrainassa toimineiden sissijoukkojenkin edessä. Joten me päättelemme täysin selvästi, ja työväenluokka on vaistonnut, että nyt on tulossa viimeinen taistelu, että muutamat kuukaudet ratkaisevat, voitammeko tässä lopullisesti vai joudummeko jatkamaan etenemistämme uusien vaikeuksien kautta.

Muista toimenpiteistä luen ne, jotka on täällä hahmoteltu:

„4. Kaikki miespuoliset toimihenkilöt pitää korvata naisilla. Sitä varten on suoritettava sekä puolueen- että ammattiliitonjäsenten uudestirekisteröinti...

5. Ammattiliittojen, tehdaskomiteoiden, puoluejärjestöjen, osuuskuntien j.n.e. kautta on viipymättä perustettava sekä paikallisia että keskusavustustoimistoja eli *myötävaikutuskomiteoita*. Niiden osoitteet on julkaistava kaikkien tiedoksi. Väestölle on tiedotettava niistä mahdollisimman laajasti. Jokaisen mobilisoitavan, jokaisen puna-armeijalaisen, jokaisen elintarvikkeiden hankintatyöhön etelään, Donille ja Ukrainaan haluavan tulee tietää, että tällaisesta avustustoimistosta eli myötävaikutuskomiteasta, joka on läheinen ja avoin työläiselle ja talonpojalle, hän saa neuvoja ja ohjeita, häntä autetaan saamaan yhteys sotilasvirastoihin j.n.e.

Tällaisten toimistojen erikoiseksi tehtäväksi on asetettava *Punaisen Armeijan huollon* edistäminen. Me voimme lisätä

armeijamme miesvahvuutta hyvin suuresti, jos parannamme sen ase-, varuste- y.m. huoltoa. Onhan väestön hallussa vielä melko paljon aseita, jotka ovat joko kätköissä tai muuten jääneet luovuttamatta armeijan käyttöön. Tehtaiden varastoissa on huomattavia määriä erilaisia armeijan tarvitsemia varusteita, ja ne on etsittävä nopeasti käsille ja toimitettava armeijalle. Itse väestön tulee antaa viipymättöä, laajaa, tarmokasta apua armeijan huoltoa hoitaville sotilaslaitoksille. Tähän tehtävään on käytävä käsiksi kaikkiin voimin.”

Haluan hieman kosketella eri kausia sotilaallisten tehtävien kannalta. Ensimmäistä edessämme olevaa sotilaallista tehtävää me ratkaisimme järjestymättömän partisaaniliikkeen avulla samaan tapaan kuin nykyään Ukrainassa sikäläiset toverit sitä ratkaisevat. Sikäläinen sota ei ole niinkään paljon sotaa, kuin partisaaniliikettä ja alkuvoimaista kapinaa. Tämä tekee rynnistyksen niin tavattoman nopeaksi ja äärimmäisen kaaosmaiseksi, että niissä olosuhteissa elintarvikevarojen hyväksikäyttäminen on erittäin vaikea tehtävä. Siellä ei ole minkäänlaista vanhaa koneistoa. Ei edes sellaista, minkä me saimme perinnöksi Smolnan valtakaudeltamme — ja se oli hyvin keho koneisto, joka toimi enemmän meitä vastaan kuin meidän puolestamme. Miksi sitten Ukrainassa ei ole sellaista koneistoa? Siksi koska Ukraina ei ole siirtynyt partisaaniliikkeen ja alkuvoimaisten kapinain kaudesta luomaan vakinaista armeijaa, joka on luonteenomainen minkä tahansa luokan, muun muassa myös proletariaatin vakiintuneelle vallalle. Me saimme luoduksi elintarvikehankintakoneiston vasta kamppailtuamme useita kuukausia suunnattomissa vaikeuksissa.

Huollon alalla meillä on perustettu erityisiä laitoksia. Siihen olemme päässeet käyttämällä tietystä määrin hyväksi huoltoalan asiantuntijoita, asettamalla heidät puolueen valvonnan alaisiksi, ja nyt meillä on kaikkialla huoltoalan sotilaslaitoksia. Kun koittaa sellainen hetki, että voimat on jännitettävä äärimmilleen, me sanomme: emme palaa vanhaan partisanismiin, olemme kärsineet siitä enemmän kuin tarpeeksi, me kutsumme työväenluokan edustajia tulemaan työhön nykyään toimiviin laitoksiin, Punaisen Armeijan vakinaisiin huoltolaitoksiin. Joukkona työväenluokka pystyy sen tekemään. Te tiedätte, kuinka paljon meillä on kaaosta omaisuuden hoidossa, varusteiden löytä-

misessä, lähettämisessä j.n.e. Tässä kohdin tarvitaan apua Punaisen Armeijan huollossa. Sotilashenkilöt sanovat meille; että asiat alkavat luistaa hyvin, kun mobilisoidaan paljon sotilaita, jotka ratkaisevat heti ja lopullisesti asian Itärintamalla. Puutteellinen huolto on tässä asiassa pahimpana jarruna. Imperialistisen sodan ja kansalaissodan aiheuttaman rappiotilan vallitessa se ei ole mikään ihme. Mutta se vaatii tajuamaan ja käsittämään uuden tilanteen, uudet tehtävät. Eikä riitä, että perustimme vuosi takaperin vakinaiset laitokset: näille vakinaisille laitoksille on vielä annettava apua työväenluokan joukkoliikkeen, joukkojen toimintatarmon muodossa. Tässä on likipitäen hahmoteltu kaaviokuva siitä, miten ammattiliitot voisivat sen tehdä. Sen pystyvät tekemään vain ammattiliitot, koska niillä on läheisin kosketus tuotantoon ja ne johtavat monilukuisinta miljoonien työläisten joukkoa. Tämän tehtävän täyttämiseksi on muutettava muutamaksi kuukaudeksi työtahtia ja työskentelyn luonnetta. Sillä tavoin turvaamme muutamassa kuukaudessa täydellisen voittomme.

„6. Ammattiliittojen välityksellä on järjestettävä laajassa mitassa ei-maanviljelyskuvernementtien talonpoikien, varsinkin talonpoikaisnuorison mobilisoiminen Punaisen Armeijan riveihin sekä elintarvikekomennuskuntien ja -armeijan muodostamiseksi Donilla ja Ukrainassa.

Tätä toimintaa voidaan ja pitää laajentaa monin verroin, siten autetaan pääkaupunkien ja ei-maanviljelyskuvernementtien nälkäänäkevää väestöä sekä samalla lujitetaan Punaista Armeijaa.”

Puhuin jo siitä, miten elintarvikehuoltotehtävät ovat meillä kietoutuneet yhteen sotilaallisten tehtävien kanssa, ja te käsitätte mainiosti, ettemme voi olla yhdistämättä toisiinsa näitä tehtäviä. Ne on ehdottomasti yhdistettävä toisiinsa. Kumpapaakaan tehtävää ei voida ratkaista erillään toisesta tehtävästä.

„7. Menshevikkien ja eserrien suhteen puolueen linja on nykytilanteessa seuraava: vankilaan ne, jotka auttavat tahtoen tai tahtomattaan Koltshakia. Emme tule sietämään tasavallassamme, työätekevien tasavallassa ihmisiä, jotka eivät auta meitä teoilla taistelussa Koltshakia vastaan. Menshevikkien ja eserrien joukossa on kuitenkin sellaisia, jotka tahtovat antaa tämäntapaista apua. Näitä henkilöitä pitää rohkaista antamalla heille käytännöllisiä tehtäviä-

etupäässä Punaisen Armeijan teknillisen avustamisen alalla selustassa, samalla valvoen tiukasti tätä työtä...”

Tässä yhteydessä meidän on sanottava, että viime aikana olemme joutuneet erittäin vaikeihin ja epämieluisiin koetuksiin. Te tiedätte, että menshevikkien ja eserrien johtavat ryhmät ovat suhtautuneet asiaan seuraavalla tavalla: „Tahtomme mistään piittaamatta pysyä parlamentaarikkoina ja tuomita yhtäläisesti sekä bolshevikkeja että koltshakilaisia.” Suokaa anteeksi, meidän oli pakko sanoa heille,— meillä ei ole nyt aikaa ajatella parlamentteja. Meitä kuristetaan kurkusta, ja me käymme viimeistä ja ratkaisevaa taistelua. Emme aio leikitellä teidän kanssanne. Kun te järjestätte moisia lakkoja, teette mitä suurimman rikoksen tyväenluokkaa vastaan. Jokainen lakko maksaa meille tuhansien ja taas tuhansien puna-armeijalaisten hengen. Olemme saaneet nähdä sen itse paikalla. Kivääreiden tuotannon keskeyttäminen Tulassa tietää tuhansien talonpoikien ja työläisten tuhoamista; muutamankin tehtaan riistäminen meiltä Tulassa tietää tuhansien työläisten surmaamista. Me sanomme: me taistelemme, annamme viimeiset voimamme, pidämme tätä sotaa ainoana oikeudenmukaisena ja laillisena sotana. Me olemme sytyttäneet sosialismin liekin meillä ja koko maailmassa. Ken häiritsee vähänkin tätä taistelua, häntä vastaan taistelemme armotta. Ken ei ole meidän kanssamme, hän on meitä vastaan. Ja jos on ihmisiä — ja tiedämme sellaisia olevan menshevikkien keskuudessa —, jotka kykenemättä tai tahtomatta käsittää Venäjän tapahtumia eivät ole vielä vakuuttuneet siitä, että kun nuo „huonot” bolshevikit ovat tehneet Venäjällä tällaisen vallankumouksen, niin Saksassa vallankumous syntyy verratommasti tuskallisemmin. Mitä on sikäläinen demokraattinen tasavalta? Mitä on saksalainen vapaus? — Se on vapautta murhata proletariaatin todelliset johtajat: Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg ja vielä kymmeniä muita. Sillä keinoin scheidemannilaiset pyrkivät lykkäämään tuonnemmaksi tappiotaan. On selvää, että he eivät kykene hallitsemaan. Marraskuun 9 päivästä on Saksan tasavallassa kulunut viisi vapauden kuukautta. Tuona aikana ovat vallassa olleet joko scheidemannilaiset tai heidän kätyrinsä. Mutta te tiedätte, että vihollisuudet siellä käyvät yhä voimakkaammiksi. Tämä esimerkki osoittaa, että voi olla vain joko porvariston diktatuuri tai proletariaatin diktatuuri; kuinka mahdoton

tässä on keskitie, näkyy siitäkin, mitä voimme esimerkiksi tänään lukea „Frankfurter Zeitungista”⁵¹. Lehti sanoo Unkarin esimerkin todistavan, että on kuljettava sosialismiin. Unkari on todistanut, että porvaristo luovuttaa vapaaehtoisesti vallan Neuvostoille tietäessään maan olevan niin tukalassa asemassa, ettei mikään muu kuin Neuvostot kykene pelastamaan sitä, ettei kukaan muu kuin Neuvostot kykene johdattamaan kansaa niin vaikeaa tietä pelastukseen. Ja niille, jotka horjuen vanhan ja uuden välillä puhuvat: vaikka emme aatteellisesti tunnustakaan proletariaatin diktatuuria, olemme silti valmiita auttamaan Neuvostovaltaa pysyen omissa vakaumuksissamme, sillä ymmärrämme, että vimmatussa sodassa on taisteltava pitemmittä puheita — heille vastaamme: jos tahdotte politikoida ymmärtäen politiikalla sitä, että ryhdytte arvostelemaan vapaasti Neuvostovaltaa väsyneiden, nääntyneiden joukkojen kuullen ettekä huomaa auttavanne sillä Koltshakia, niin sanomme: armoton sota sellaisia ihmisiä vastaan. Aivan heti tätä linjaa ei ole helppo omaksua eikä toteuttaa. Emme voi noudattaa yhtä linjaa heihin nähden. Me sanomme: jos haluatte harjoittaa politiikkaanne — annamme teille paikan vankilassa tai muissa maissa, jotka ovat halukkaita ottamaan teidät vastaan. Sellaisille maille lahjoitamme muutamia satoja menshevikkejä. Tai tahtonette vihdoin sanoa itsellenne: me autamme Neuvostovaltaa, muussa tapauksessa on edessä vielä vuosikausia suunnattomia kärsimyksiä, jotka päättyvät sittenkin Neuvostovallan voittoon. Sellaisia ihmisiä on autettava kaikinpuolisesti ja annettava heille käytännöllistä työtä. Tätä politiikkaa ei voida määritellä niin helposti ja yhtäkkiä kuin yhtä suuntaa noudattavaa politiikkaa, mutta olen varma, että jokainen työmies, joka on nähnyt käytännössä, mitä merkitsee raskas sota, mitä merkitsee Punaisen Armeijan huolto, mitä merkitsevät ne julmuudet, jotka uhkaavat rintamalla jokaista puna-armeijalaista — että jokainen työmies käsittää mainiosti nämä politiikan opetukset. Sen vuoksi kehotan hyväksymään nämä ponnet ja jännittämään kaikki ammattiliittojen voimat niiden toteuttamiseksi käytännössä mahdollisimman tarmokkaasti ja mahdollisimman nopeasti.

2

VASTAUS TULAN LAKON JOHDOSTA ESITETTYYN
KYSYMYKSEEN

Käytettävissäni ei ole Tulaa koskevaa konkreettista aineistoa enkä voi puhua siitä niin arvovaltaisesti kuin edelliset toverit. Mutta tunnen „Vsegda Vperjod”-lehden poliittiset kasvot. Se ei ole mitään muuta kuin yllytystä lakkoiluun. Se on myöten antamista vihollisillemme — mensheveikeille, jotka yllyttävät lakkoihin. Joku esitti minulle kysymyksen: onko se todistettu? Vastaan, että jos olisin oikeusavustaja, asianajaja tai parlamentaarikko, niin olisin velvollinen todistelemaan. En ole mikään niistä enkä rupea sitä tekemään eikä se ole minulle tarpeenkaan. Olettakaamme että menshevikkien Keskuskomitea on parempi niitä menshevikkejä, jotka on Tulassa paljastettu suoranaiseksi yllyttäjiksi — en lainkaan epäile, että osa menshevikkikomitean lähimmäistä jäsenistä on parempia, — mutta voidaanko tehdä sellaista eroa poliittisessa taistelussa, kun valkokaartilaiset iskevät kouransa teidän kurkkuunne? Onko meillä aikaa siihen? Tosiasia on tosiasia. Olkoonkin, että he eivät ole myötäilleet, mutta he ovat osoittautuneet heikoiksi oikeistomenshevikkien suhteen. Mitä setvimistä tässä on? Oikeistomenshevikit kiihottavat lakkoon, Martov tai muut tuomitsevat näitä oikeistolaisia lehdessään. Entä sitten, mitä tämä opettaa meille? Me saamme paperilapun, jossa lukee: minä myös tuomitsen, mutta... (Ääni: „Mitä on sitten tehtävä?”) On tehtävä samaa, mitä bolshevikkipuolue on tehnyt — määriteltävä kantansa teoin eikä sanoin. Ulkomainen agitaatiotyö, eikö se käytä hyväkseen kaikkien tšekäläisten menshevikkien menettelyä, eikö Bernin konferenssi kannattanut kaikkia imperialisteja silloin, kun nämä sanoivat bolshevikkeja vallananastajiksi? Me sanomme: te olette

omaksuneet tällaisen asenteen silloin, kun Koltshakin rosvojoukkiot antavat iskun, joka on tuhonnut tuhansia puna-armeijalaisia koko maailman imperialistien ahdistamassa maassa. Ehkä ryhdymme selvittämään tätä asiaa parin vuoden kuluttua, kun olemme saavuttaneet voiton Koltshakista, mutta emme nyt. Nyt on taisteltava, jotta voitaisimme muutamassa kuukaudessa vihollisen, joka uhkaa työläisiä, te tiedätte millä. Te tiedätte sen Ivashtshenkovan tapauksesta ⁵², tiedätte myös, miten Koltshak menettelee.

3

ALUSTUKSEEN LIITTYVÄ LOPPUPUHEENVUORO

Toverit! Eräs puhujista, joka mainittiin opposition puhujana, vaati päätöslauselmaehdotuksessa meitä katsomaan omaa Perustuslakiamme. Kuullessani tämän tulin ajatelleeksi: onkohan puhuja sotkenut meidän Perustuslakimme scheidemannilaiseen? Scheidemannilla ja kaikissa demokraattisissa tasavalloissa on kaikille kansalaisille luvattu jos jonkinlaisia vapauksia. Porvarilliset tasavallat ovat satoja ja tuhansia vuosia luvanneet niitä kaikille. Te tiedätte mihin ne, nuo porvarilliset tasavallat, ovat päätyneet ja miten ne ovat nyt kärsineet vararikon koko maailman mitassa. Työväen valtaenemmistö on kommunistien puolella, koko maailmassa on muodostettu jopa erityinen sana, „sovetisti”, jota ei ole Venäjällä, ja voimme sanoa, että menimmepä mihin maahan tahansa, niin kaikki ymmärtävät meitä ja seuraavat meitä, kun lausumme sanan „sovetisti”. Perustuslain 23 artiklassa sanotaan:

„Pitäen ohjeenaan koko työväenluokan etuja VSFNT riistää erinäisiltä henkilöiltä ja ryhmiltä oikeudet, joita nämä käyttävät sosialistisen vallankumouksen etujen vastaisesti.”

Me emme ole luvanneet jakaa vapauksia oikealle ja vasemmalle, vaan olemme päinvastoin sanoneet suoraan Perustuslaissa — joka on käännetty kaikille kielille: saksaksi, englanniksi, italiaksi, ranskaksi —, olemme sanoneet suoraan riistävämme vapauden sosialisteilta, jos he käyttävät sitä sosialistisen vallankumouksen etuja vahingoittavasti, jos sillä naamioidaan kapitalistien vapautta. Sen vuoksi viittaus tähän Perustuslakiin oli muodollisestikin väärä. Olemme julistaneet avoimesti, että siirtymäaikana, raivokkaan taistelun aikana me emme vain pidättäydy

lupaamasta vapauksia oikealle ja vasemmalle, vaan sanomme etukäteen riistävämme oikeudet niiltä kansalaisilta, jotka häiritsevät sosialistista vallankumousta. Ja kuka sen ratkaisee? — Proletariaatti ratkaisee.

Täällä on yritetty siirtää asia parlamenttitaistelun maaperälle. Olen aina sanonut: parlamentarismi on oivallinen asia, mutta ajat vain eivät nykyään ole parlamentaariset. Havaitessaan hallituksen lausuvan, että tilanne on vaikea, tov. Lozovski sanoo: nythän väestön pitääkin esittää kymmeniä vaatimuksia. Niin tekivät kaikki parlamentaarikot „vanhaan hyvään aikaan”, mutta nyt se ei sovi. Tiedän että meillä on valtava määrä epäkohtia, tiedän että Unkarissa Neuvostovalta on muodostuva paremmaksi kuin meillä. Mutta kun meille sanotaan mobilisoinnin aikana: tarjotaan yhtä ja toista ja kolmatta, ja alkakaamme hieroa kauppoja — niin sanon, että tämä vanhan parlamentarismiin soveltaminen ei kelpaa, että valveutuneet työläiset ovat sen jo torjuneet. Ei ole kysymys siitä.

Olemme määritelleet peruslinjaksi luokkataistelun kulakkeja vastaan, rikkaita aineksia vastaan, jotka ovat meidän vihollisiamme. Kun tämä on tullut turvatuksi, me sanomme: keskivarakkaan talonpojan suhteen on nyt omaksuttava oikeampi kanta. Se on erittäin vaikea tehtävä. Suuren vaaran hetkellä teidän pitää auttaa Neuvostovaltaa sellaisena kuin se on. Me emme muutu näinä kuukausina. Tässä ei ole eikä voi olla mitään keskietä. Sellaisen keskittien luominen keinotekoisin parlamentaarisin ottein on samaa kuin astuminen liukkaalle maaperälle. Kun puhuja sanoi, että koko talonpoikaisto on meitä vastaan, niin se oli eräs niitä „pikku” liioitteluja, joilla käytännössä yllytetään vasemmistoerriä ja menshevikkejä. Suuri enemmistö tietää talonpoikaiston olevan valtaenemmistöltään meidän puolellamme. Se on saanut ensimmäisen kerran Neuvostovallan. Jopa senkin kapinan iskulauseina, joka sai mukaansa mitättömän vähäisen osan talonpoikaisjoukoista, tuon kapinan iskulauseina olivat: „Neuvostovallan puolesta, bolshevikkien puolesta, alas kommuuna.” Me sanomme: taistelu tätä kaikkea vastaan on muodostuva erittäin sitkeäksi, sillä intelligenssi on ryhtynyt sabotoimaan. Meidän on ollut pakko ottaa enemmän huonoja kuin hyviä aineksia. Kun kerran intelligenssin parhaat ainekset ovat kääntäneet meille selkensä, meidän on pitänyt ottaa huonompia.

Tov. Romanov ehdotti päätöslauselmaa, jota hän on itse ajanut läpi sen jälkeen kun hänen toverinsa vangittiin. He sanovat: „Me vaadimme kaikille vapautta...” (Lenin lukee päätöslauselman.) Sitten työläiset palasivat kyllä työhön, mutta se maksoi meille muutamia tuhansia menetettyjä työpäiviä ja muutamien tuhansien puna-armeijalaisten, työläisten ja talonpoikain hengen Itärintamalla.

Minä päättelen harkitusti ja kategorisesti: kumpi on parempi — pannako vankilaan muutamia kymmeniä tai satoja syyllisiä tai syyttömiä, tietoisia tai tiedottomia yllyttäjiä vai menettää tuhansia puna-armeijalaisia ja työläisiä? Edellinen on parempi. Ja syytettäköön minua mistä tahansa kuolemansynneistä ja vapauden loukkaamisista — tunnustan itseni syylliseksi, mutta työväen edun kannalta se koituu voitoksi. Kun on tullut tällainen aika, että kansa on väsynyt, niin valvutuneiden ainesten on autettava sitä kestäämään nämä muutamit kuukaudet. Emme me voittaneet Odessassa. Olisihan naurettavaa luulla, että me voitimme. Valloitimme Odessan siksi, koska heidän sotilaansa eivät lähteneet taisteluun. Minulla on Pohjoisrintamalta tullut sähkösanoma, jossa sanotaan: „Lähetäkää englantilaiset sotavangit rintamalle.” Täällä toverit kertovat englantilaisten itkevän ja sanovan: me emme lähde takaisin armeijaan. Mitä se merkitsee? Heidän joukkonsa eivät lähde taisteluun. Ne ovat kymmenen kertaa meitä voimakkaammat, mutta eivät lähde.

Ja siksi, kun meille sanotaan: olette paljon luvanneet, ettekä ole mitään täyttäneet, me vastaamme: olemme tehneet tärkeimmän. Lupasimme aloittaa vallankumouksen, joka muuttuu yleismaailmalliseksi — ja se on alkanut ja se on nyt niin vankalla pohjalla, että kansainvälinen asemamme on loistava, olemme täyttäneet tämän peruslupauksemme, ja valvutuneiden työläisten valtava enemmistö on ilmeisesti käsittänyt sen. He ovat käsittäneet, että vain muutama kuukausi erottaa nyt meitä siitä hetkestä, jolloin pääsemme voitolle kapitalisteista koko maailmassa. Miten pitäisi nyt menetellä näiden muutamien kuukausien aikana, kun tietyt ainekset ovat uupuneet: ryhtyäkö pelaamaan tällä, lietsoako mielialoja vai päinvastoin auttaa uupuneita kestäämään vielä nämä muutamit kuukaudet, jotka ratkaisevat koko sodan. Näettehän, että Etelässä me selviydymme täydellisesti vähemmässä kuin muutamassa kuukaudessa

ja vapautamme armeijan Itään, joten Entente — sekä englantilaiset, ranskalaiset että amerikkalaiset, ovat epäonnistuneet — se on tosiasia. Odessassa heillä oli 10 tuhatta miestä ja laivasto — näin olivat asiat. Tässä ei ole kysymys parlamentarismista eikä myönnytyksistä — niitä emme mene lupaamaan emmekä ota vastuullemme —, vaan tässä on kysymys siitä, mikä on valveutuneen proletariaatin, työväen valveutuneen osan tehtävä silloin, kun kansa on väsynyt sodasta, kun nälkä painaa raskaana taakkana? Pitäisikö sallia pelattavan väsymyksellä? — ja tähän on muodostumassa peliksi. Jos me sanomme: keskeytetään sota, niin valveutumattomat joukot äänestävät sen puolesta, mutta valveutunut osa sanoo: sota voidaan viedä päätökseen muutamassa kuukaudessa. Väsyneitä on rohkaistava, tuettava, saatava heidät mukaan. Toverit näkevät itse, että valveutunut työläinen saa mukaansa kymmeniä väsyneitä. Näin me sanomme ja sitä vaadimme. Proletariaatin diktatuuri ilmenee juuri siinä, että yksi luokka johdattaa toista, koska se on järjestyneempi, yhteenliittyneempi, tietoisempi. Valveutumattomat voivat tarttua mihin onkeen tahansa ja ovat väsyksissään valmiita mihin tahansa, mutta valveutunut osa sanoo: pitää kestää, sillä muutaman kuukauden perästä pääsemme voitolle koko maailmassa. Tästä on kysymys. Olen sitä mieltä, että parlamenttiväittelyjen aika ei ole tullut: on vielä uudelleen jännitettävä voimat, jotta voittaisimme näiden kuukausien aikana ja voittaisimme jo lopullisesti.
